

Skåne 48:5

Orkan - visan.

LKIS acc. nr

634

En väldig orkan hafver uppstått i Skåne,
han bortskymt båd solen och stjernor och måne.
Och det var i jultidens heliga frid,
så snart som man tänker, man hissnar dervid.

Han rusade, brusade fram öfver slätten,
och vrålade, skrålade, röt såsom jätten.
Han öppnade floder och frätte upp vak,
och lemnade efter sig dunder och brak.

Han drog öfver Halmstad och halmtaken höjde,
vid Strömstad så djupt han en strömfåra plöjde.
Ja, ända till Norge han for såsom gäst,
och "festade" gräsligt i stan Hammerfest.

I Sverige, Norge och Danemarks rike,
han kändes, och ingen har skådat hans like.
Ja, ända till Stockholm han for på sin färd,
för honom sågs darra den Skandiska värld.

Det sägs att han kändes, ja ända till Åland,
men värst tycks han härjat i Skåne och Småland.
Halmstackar, sandhögar de jemnats till mark,
och pilträden füllo som strån för en spark.

Ett plank han bortbläste, men reste det åter,
på tvänne poliser han slunga det åter låter.
Och brädhögar, trän flög på banor till slut,
att tågerna icke sig vågade ut.

En jernväg han välte vid Öresunds vågor,
bondgårdar han stjelpte och hus kom i lågor.
En lada han kullvräkt med hundrade kor,
och fasan var gräslig, ja mer än man tror.

Brandkårer, polismän försökte att skydda,
Ja, hvar en, som vågade ut ur sin hydda.
I Malmö två älskande blåste omkull,
och hundratals menskor vid Köpenhamns tull.

En stod uppå näsan, den andre på håret,
den tredje han slog sig så fasligt på låret.
Den fjärde han flög som en kråka mot skyn,
den femte han stupade rakt ner i dyn.

Takpannorna dansade, tornstuppar föllo,
poliser och folk sig för ögonen höllo.

Det hjälpte ej - Nej, man flög bort som en svans,
Borgmästarn i Malmö han miste sin sans.

Och tidningar, hönor och hundar och kattor,
de flögo i rymden som piskade mattor.

Ett silldtim blef slungadt en half mil på strans,
och bortbläste der på det torraste land.

Man gret och man skratta, man for som besatta,
och många de kunde det under ej fatta.

Ty sjelfvaste fasen på skyarne red,
och gatsmuts och småsten det hagnade ned.

Och Öresunds böljor de gingo så höga,
att hejda dem framfart det lönade föga.

De hammuren välte invid Helsingborg,
och började svalla på gator och torg.

Vid Linham de rullade stenar på ängen,
och slog i fiskarn's kojor i sängen.

Ja, mången fick flytta på taket sitt bo,
och sitta till morgon, och derifrån ro.

Väl tusentals menskor till lands och till vatten,
orkanen förstörde, helst juledagnatten.

För kronor miljoner den skada har gjort,
det bladen förkunnat från ort och till ort.

Kvarnvingar de knäcktes och kyrkmurar bräcktes,
och lampor och ljus uti bönehus släcktes.

I Alanäs kyrktorn man vågade ej,
till gudstjensten ringa, och väktarn sad nej.

Telgraffer, telefoner, ja allting blef skadadt,
och menskor bortblåste, der för man har badat.
Och allt blef till slut stadt i hiskelig dans,
kringsvept af orkanens den hvinande svans.

(Nämnda orkan rasade som värst juldagen och julnatten 1902.)
Visan författad af Cronvall, till melodi, "Sandals Kanon"

Trol. Vis- och Småskriftförlaget, Stockholm. Nr. 31.
Tr: Östermalnstr. Stockholm. 1907.